

Františkovo slovo

č.187

Papež František: Kdo trpí, rozumí lépe Božímu daru života

Eucharistie je branou mezi městem Božím a lidským

Nevězněte Ducha svatého, který vede na cestu svobody

O milosti zahanbení

Římský biskup: Ekologická krize má duchovní příčiny

Víru jsme neobdrželi poštovní zásilkou, kázal papež František

Velikost lásky dává Bůh pochopit svým umenšením

Slavnost Nejsvětějšího srdce Ježíšova

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papež František: Kdo trpí, rozumí lépe Božímu daru života

Vatikán. Nemocní a trpící nás učí věci, kterých se nikde jinde nenaučíme. Kdo trpí, rozumí lépe hodnotě Božího daru života, který je potřeba docenit a chránit od početí do přirozené smrti, řekl papež František během dnešního setkání s členy italského sdružení pro péči o nemocné trpící svalovou dystrofií, tedy genetickou chorobou působící postupné oslabování svalstva.

Papež František jim poděkoval za jejich práci, která zahrnuje jak speciální lékařskou pomoc tak i čistě lidskou podporu. „Fyzickou rehabilitaci musí doprovázet duchovní rehabilitace, která se projevuje především gesty blízkosti a pomáhá bojovat nejen s fyzickou bolestí, ale také s vnitřním utrpením, plynoucím z opuštěnosti a izolace,“ řekl Svatý otec.

„Ve své činnosti můžete dosvědčit, že člověk se plně realizuje jedině tehdy, když miluje a dává se druhým. Ježíš, Syn Boží, který se stal člověkem, nám předává hluboký důvod této lidské zkušenosti. Když nám ukazuje tvář Boha, který je láska (srov. 1 Jan 4,8), zjevuje člověku, že nejvyšším zákonem jeho bytí je láska. Za svého pozemského života Ježíš zviditelnil Boží láskyplnost, když se zřekl sám sebe, „vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí“ (Fil 2,7). Ježíš s námi sdílel náš pozemský osud až do smrti a tak nás učil kráčet v milosrdné lásce. Láska je nejvýmluvnější formou evangelijního svědectví, protože odpovídá na konkrétní potřeby a zjevuje tak lidem lásku Boha, pozorného otce, který vždy starostlivě pečuje o každého. Mnoho křesťanských mužů a žen toto učení následovalo a zapsali se do dějin nádhernými příběhy lásky k bližnímu. (...) Kolik lidí, kteří se nasazují pro bližního, dospělo také v našich časech k objevení víry, protože v nemocném potkali Krista, Syna Božího.“

František zdůraznil, že trpící člověk více než konkrétní pomoc potřebuje, aby se mu pomáhalo s otevřeným srdcem. Tento postoj je třeba učit především mladé lidi. Proto sdružení, které v Itálii přináší pomoc lidem trpícím svalovou dystrofií, může být zvláštní školou života, v níž se lidé učí solidaritě, otevřenosti a úctě k daru života, řekl Svatý otec.

Angelus

3.6.2018

Eucharistie je branou mezi městem Božím a lidským

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V mnoha zemích včetně Itálie se dnes slaví slavnost Nejsvětějšího Těla a Krve Krista, nebo podle známějšího latinského výrazu *Corpus Domini*, Boží Tělo. Evangelium nám předkládá Ježíšova slova, vyřčená při Poslední večeři se svými učedníky: „Vezměte, toto je mé tělo. (...) Toto je má krev, (krev) nové smlouvy, která se prolévá za všechny“ (Mk 14,22.24). Právě v síle tohoto odkazu lásky se křesťanské společenství shromažďuje každou neděli a každý den kolem Eucharistie, svátosti Kristovy výkupné Oběti. Křesťané, přitahováni jeho reálnou přítomností, jej adorují a kontemplují v prostém znamení chleba, jenž se stal Tělem.

Pokaždé když slavíme Eucharistii, prostřednictvím této svátosti, tolik střízlivé a tolik slavnostní zároveň, zakoušíme Novou smlouvu, která v plnosti uskutečňuje společenství mezi Bohem a námi. A jako ti, kdo mají na této smlouvě účast, navzdory své malosti a ubohosti, spolupracujeme na budování dějin podle plánu, jaký chce Bůh. Proto každá eucharistická slavnost představuje veřejný kult prokazovaný Bohu, ale zároveň odkazuje k životu a ke konkrétním událostem naší existence. Když se sytíme Kristovým Tělem a Krví, připodobňujeme se Jemu, přijímáme v sobě Jeho lásku, nikoliv však proto, abychom ji žárlivě drželi pro sebe, nýbrž abychom ji sdíleli s ostatními. Toto je eucharistická logika vepsaná do Eucharistie. V ní totiž kontemplujeme Ježíše, lámaný a darovaný chléb, krev prolitou pro naši

spásu. Je to přítomnost, jež v nás jako oheň spaluje sobecké postoje, očišťuje nás od sklonu dávat pouze tehdy, když jsme sami dostali, a rozněcuje touhu stávat se, ve spojení s Ježíšem, lámaným chlebem a krví prolitou pro bratry.

Svátek *Corpus Domini, Božího Těla*, je tudíž tajemstvím přitažlivosti ke Kristu a proměny v Něho. A je také školou konkrétní lásky, jež je trpělivá a obětovaná, jako Ježíš na kříži. Učí nás stávat se vstřícnějšími a otevřenějšími pro ty, kdo hledají pochopení, pomoc, povzbuzení, kdo jsou na okraji společnosti a osamělí. Přítomnost živého Ježíše v Eucharistii je jako brána, brána otevřená mezi chrámem a ulicí, mezi vírou a dějinami, mezi Božím městem a městem lidským.

Výrazem lidové eucharistické zbožnosti jsou procesí s Nejsvětější svátostí, která na dnešní slavnost probíhají v mnoha městech a mnoha zemích. Představují výmluvné znamení skutečnosti, že Ježíš, který zemřel a vstal z mrtvých, nadále prochází po cestách světa, doprovází nás a vede naše kroky, živí víru, naději a lásku, utěšuje nás ve chvíli zkoušek, podporuje úsilí o spravedlnost a mír. Taká já dnes večer v Ostii – tak jako to učinil bl. Pavel VI. před padesáti lety – budu slavit mši, po níž bude následovat procesí s Nejsvětější svátostí. Všechny vás zvu k účasti, rovněž duchovní, prostřednictvím rádia a televize. Kéž nás P. Maria v dnešní den doprovází.

Kéž na přímluvu P. Marie, eucharistické Ženy, roste v celé církvi víra v Pánovo Tělo a Krev, radost z účasti na mši svaté, zejména nedělní, a odhodlání svědčit o nesmírné Kristově lásce.

Generální audience

6.6.2018

Nevězněte Ducha svatého, který vede na cestu svobody

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

V úvahách nad svátostí biřmování budeme pokračovat rozvažováním o působení darů, které Duch svatý nechává dozrávat v biřmovancích, když je vede, aby se sami stávali darem pro druhé. To je dar Ducha svatého. Připomeňme, že když nás biskup pomázá olejem, říká: „Přijmi Ducha svatého, který ti byl dán“. Tento dar Ducha svatého vstupuje do nás a roste v nás, abychom ho pak my mohli dávat druhým. Vždy dostáváme proto, abychom dávali, nikoli proto, abychom si dary uschovali uvnitř, jakoby naše duše byla skladištěm. Nikoli, dostáváme vždy proto, abychom dávali. Boží milost jsme obdrželi proto, abychom ji přinášeli druhým. V tom spočívá křesťanský život. Duch svatý tedy působí odpoutanost od našeho „já“, od našeho „malá domů“, abychom se otevřeli komunitnímu „my“. Máme se stávat nástrojem zprostředkovávajícím dar Ducha ostatním.

Biřmování v pokřtěných završuje jejich připodobnění Kristu, silněji je připopojuje jako živé údy k mystickému tělu Církve (srov. Obřad biřmování, č. 25). Poslání církve ve světě se rozvíjí prostřednictvím všech, kdo jsou její součástí. Někdo si myslí, že v církvi jsou jednak páni, jako papež, biskupové, kněží, a pak ti druzí, dělníci. Tak tomu ovšem není. V církvi jsme všichni a všichni máme odpovědnost jeden druhého posvěcovat, máme o druhé pečovat. Církev jsme „my, všichni“! Každý má v církvi svou práci, ale církev jsme „všichni“. Církev totiž musíme chápat jako živý organismus, tvořený lidmi, které známe a s nimiž kráčíme, a nikoli jako abstraktní a vzdálenou strukturu. Církev jsme my, kteří kráčíme, církev jsme my, kteří jsme dnes tady na náměstí. My všichni – toto je církev! Biřmování nás váže k všeobecné církvi, rozptýlené po celém světě, ale zároveň zapojuje biřmovance aktivně do života místní církve, k níž náležejí, v čele s biskupem, který je nástupcem apoštolů.

Právě proto je biskup původním udělovatelem biřmování (srov. *Lumen gentium*, 26), protože je to on, kdo začleňuje biřmovance do církve. Skutečnost, že v latinské církvi tuto svátost řádně uděluje biskup, „ozřejmuje, že jejím účinkem je mnohem těsnější spojení těch, kteří ji

přijímají, s církví, s jejími apoštolskými počátky a s jejím posláním vydávat svědectví o Kristu". (*Katechismus katolické církve*, 1313).

Toto začlenění do církve výstižně završuje znamení pokoje, které uzavírá obřad biřmování. Biskup totiž říká každému z biřmovanců: „Pokoj s tebou“. Odkazuje tak k pozdravu učedníkům onoho velikonočního večera, naplněného Duchem svatým (srov. *Jan 20*, 19-23). Tato slova osvěčují gesto, které „vyjadřuje církevní společenství s biskupem a se všemi věřícími“ (srov. *Katechismus*, 1301). Při biřmování dostáváme Ducha svatého a pokoj; pokoj, který máme přinášet druhým. Pomysleme nyní každý na své farní společenství. Proběhne obřad biřmování, biskup dá biřmovanci pozdravení pokoje a během mše si ho pak vyměníme navzájem také my všichni. Pozdrav, který znamená harmonii, vzájemnou lásku a pokoj. Co se však stane potom? Vyjdeme ven a začneme pomlouvat ostatní, „ošubávat“ je. Rozpoutá se tlachání a z tlachání vznikají války. Tak tomu být nesmí! Jestliže jsme obdrželi znamení pokoje v síle Ducha svatého, máme být muži a ženy pokoje. Neničit jazykem to, co učinil Duch! Duch svatý má s námi spoustu práce, kvůli těmto sklonům k potlachávání... To není dílo Ducha svatého, není to dílo pro jednotu církve. Tlachání ničí Boží práci. Tak prosím vás, nechme už toho tlachání!

Biřmování obdržíme sice pouze jedinkrát, ale vnitřní dynamika podnětená posvátným pomazáním v čase přetrvává. Nikdy neskončí naše poslání šířit kolem sebe vánek svatého života, inspirovaného úchvatnou prostotou evangelia.

Jak jsme řekli, nikdo nedostává svátost biřmování pouze pro sebe. Je to dar, který nemá být držen v našem vnitřním skladišti, nýbrž je vždy určen pro všechny, má se podílet na duchovním růstu druhých. Jedině takto, když se otevíráme a vycházíme ze sebe, abychom se setkali s bratřími, můžeme vskutku růst- nejen si to namlouvat. Když dostáváme dar od Boha, musí být totiž vždy darován, je to dar k darování, aby se stal plodným. Nemáme ho zakopávat kvůli sobeckým obavám, jak nás to učí podobenství o hřivnách (srov. *Mt 25*, 14-30). Stejně jako zrno, které máme v ruce, nemá být uklizeno do šuplíku, nýbrž zaseto. Celý život musí být zaséván, aby přinesl plody, aby se rozmnožil. Dar Ducha svatého musíme přinášet do společenství. Chtěl bych tedy povzbudit biřmovance, aby „nevěznili“ Ducha svatého, nekladli odpor větru, který vane, aby je přivedl na cestu svobody, aby nedusili horoucí Oheň lásky, jenž přináší, aby ztravoval život pro Boha a pro bratry. Kéž Duch svatý udělí nám všem apoštolskou odvahu předávat skutky i slovy evangelium těm, které potkáváme na své cestě. Skutky i slovy, avšak dobrými slovy, která pomáhají k růstu. Nikoli slovy tlachavými, jež ničí. Když tedy vycházíte z kostela, myslíte prosím na to, že pokoj, kterého se vám dostalo, je určen pro druhé, nikoli k tomu, aby byl ničen prázdnými řečmi. Nezapomínejte na to! Děkuji.

6.6.2018

O milosti zahanbení

Vatikán. „Zahanbení je milost, která nás nutí, abychom žádali o odpuštění. Stejně tak je milostí dar slz, díky němuž se náš zrak omývá, abychom tak lépe spatřovali realitu“, zdůrazňuje papež František v předmluvě k šestému vydání svazečku křesťanských modliteb, který sestavil dnes již zesnulý italský teolog Giacomo Tantardini (1946-2012). Tento kněz pocházející ze severní Itálie, kde se seznámil s donem Giussanim, zakladatelem hnutí *Comunione e Liberazione*, byl od sedmdesátých let inkardinován do římské diecéze. Působil zejména v akademickém prostředí a právě na žádost konvertujících studentů sepsal jakousi příručku složenou ze základních křesťanských modliteb, katechetických pouček a zpovědního zrcadla. Pod názvem „Kdo se modlí, jistě se spasí“ vyšla poprvé na začátku tisíciletí (2001) péčí italského časopisu *30 giorni*. Až do roku 2005 následovaly další edice, z nichž poslední opatřil úvodní krátkou úvahou kard. Joseph Ratzinger, a to nedlouho před nástupem na Petrův stolec.

Nynější vydání se drží téže formy, avšak před Ratzingerovým úvodem zařadilo ještě předmluvu současného papeže, datovanou 28. březnem t.r. František ji zahajuje slovy sv. Ambrože (z výkladu 118. žalmu; *Expositio in psalmum 118*): "Přijď tedy, Pane Ježíši. Přijď za mnou, hledej mne, najdi mne, vezmi mne do náručí, nes mne". "Jde o modlitbu, kterou měl otec Tantardini rád, často ji pronášel a uvědomoval si tak, že Pán se jako první ujímá iniciativy a že bez Něj nemůžeme činit nic", vysvětluje Svätý otec. Tatáž modlitba se objevila v dubnu 2012, po Tantardiniho smrti na přebalu časopisu *30 giorni*, do jehož smutečního čísla tehdy přispěl také kardinál Bergoglio článkem titulovaným "Můj přítel, don Giacomo".

Nyní papež František evokuje "dětské srdce" lombardského kněze, který nikoli náhodou svůj malý manuál nazval podle jednoho z výroků sv. Alfonsa z Liguori "Kdo se modlí, bude spasen" (KKC 2744). "Tantardiniho knížka byla přeložena do hlavních jazyků a rozšířila se po celém světě díky iniciativě italského časopisu, který ji zdarma rozeslal do mnoha katolických misí. Také dnes se dozvídám, že je o ni živý zájem", pokračuje papež František a připomíná další Tantardiniův výrok: "Kdo se dobře zpovídá, bude svätý". Italský teolog jej často opakoval v posledních letech života a dobrou zpověď popisuje také ve svém manuálu. "Východiskem je zpytování svědomí, upřímná bolest nad spáchaným zlem. Následuje konkrétní a střízlivé vyznání hříchů, aniž bychom se styděli za svůj stud", objasňuje římský biskup. "Také zahanbení je totiž milostí, která nás vybízí k žádosti o odpuštění, a rovněžtak je milostí dar slz, který pročištuje náš pohled, čímž lépe zpřístupňuje realitu. Pánu stačí pouhý náznak lítosti", zdůrazňuje papež František.

"Jak se totiž učíme v evangeliu, Boží milosrdenství trpělivě čeká na návrat ztraceného syna, či, lépe řečeno, jej dokonce předchází. Jako první se dotýká hříšníkova srdce, aby v něm vzbudilo touhu po nekonečně laskavém objetí Boha a novém začátku cesty. Ve zpovědnici", poznamenává papež, "máme být konkrétní a bez váhání vyznat hřích, ale vzápětí si všímáme, že nám Pán sám zakrývá ústa, jako by už chtěl říci: to stačí...Bůh se spokojí s náznakem bolesti, protože nechce tvou duši mučit, nýbrž obejmout. Přeje si tvou radost. Ježíš nás totiž přišel spasit takové, jací jsme – ubozí hříšníci, kteří žádají, aby je někdo vyhledal, vzal do náručí a nesl", uzavírá papež s ujištěním, které tlumočí celým svým učením.

7.6.2018

Římský biskup: Ekologická krize má duchovní příčiny

Vatikan/Athény. „Péče o stvoření, nahlížená jako sdílený dar, s sebou vždy obnáší úctu a uznání práv každého člověka i národa“, píše papež František v poselství, které zaslal konstantinopolskému patriarchovi Bartolomějovi I. u příležitosti mezinárodní ekologického symposia, probíhajícího v Athénách a na Saronských ostrovech (5.-8.6.). Římský biskup v listě vzpomíná na návštěvu ostrova Lesbos, kterou vykonal za doprovodu ekumenického patriarchy a athénské arcibiskupa Jeronýma II. „Okouzila mne tehdy scénérie blankytného moře i nebe a zároveň mne silně zasáhla myšlenka na to, že tak nádherné moře se stalo hrobem mužů, žen i dětí, kteří se pouze snažili uprchnout před nehumánními životními podmínkami v zemích svého původu“, pokračuje papež František a dodává, že „současně při své návštěvě mohl osobně konstatovat velkorysost řeckého národa, prodchnutého lidskými a křesťanskými hodnotami, který navzdory vlastní hospodářské krizi dokáže poskytnout útěchu lidem, kteří přišli o veškeré hmotné statky“.

Jaký svět chceme předat těm, kteří přijdou po nás?, ptá se dále římský biskup. „Násilí, které tkví v lidském srdci, zraněném hříchem, se projevuje i v příznacích nemocí, které nacházíme v půdě, vodě, ovzduší i u živočichů“ a nelze ignorovat zlo, které se „dnes plně projevuje svou destruktivní mocí ve válkách, různých formách násilí a špatném zacházení i opouštěním těch, kdo jsou nejvíce zranitelní, v útocích proti přírodě“, opakuje slovy své „ekologické encykliky“ (*Laudato si* ,66). Křesťané by měli rozpoznat, že příčiny ekologické krize jsou především duchovní, a spolupracovat na jednohlasné odpovědi – tedy v aktivní péči o stvoření a

udržitelny, všestranny lidský rozvoj, uzavírá papež František poselství konstantinopolskému patriarchovi.

Víru jsme neobdrželi poštovní zásilkou, kázal papež František

Vatikán. Křesťanova paměť je solí života, znamená chůzi zpět, abychom mohli kráčet vpřed. Je nezbytné upamatovat se na první chvíle setkání s Ježíšem, vzpomínat na lidi, kteří nám předávali víru, a uchovávat v paměti zákon lásky, který Pán vložil do našich srdcí, kázal dnes papež František při ranní eucharistii v Domě svaté Marty. Vyšel přitom z prvního čtení, v němž svatý Pavel vyzývá Timoteje: Mysli na Ježíše Krista! (2 Tim 2,8-15). Vracíme se ve vzpomínkách zpět, abychom se setkali s Kristem, a tak sebrali síly k další cestě vpřed. Křesťanská paměť vždy obnáší setkání s Ježíšem Kristem, vysvětloval Petruův nástupce:

„Křesťanská paměť je jakousi solí života, bez níž nelze jít dále. Když potkáme «zapomětlivé» křesťany, ihned si všimneme, že se z nich vytratila chuť křesťanského života a že skončili jako lidé dodržující příkázání, avšak bez mystiky, bez setkání s Ježíšem Kristem. Ježíše Krista totiž musíme potkat v životě.“

Papež objasnil, že existují tři situace, během kterých lze potkat Ježíše Krista – v počátečních momentech víry, v našich předcích a v Zákoně. Návod nám zde poskytuje list Židům: „Vzpomeňte si na minulé doby, po své konverzi, když jste byli tak horliví...“, parafrázoval papež. Každý z nás, pokračoval František, má svůj čas setkávání s Ježíšem. V našem životě nastala jedna či dvě nebo tři chvíle, kdy k nám Ježíš přistoupil, projevil se. Na tyto okamžiky nesmíme zapomínat, nýbrž se k nim máme zpětně vracet, uchopit je jako inspiraci.

„Každý z nás prožil takové chvíle – když potkal Ježíše Krista, když změnil život, když mu Pán ukázal jeho povolání nebo jej navštívil v nesnázi...V srdci nosíme tyto okamžiky, které je třeba vyhledat, nazírat, upamatovat se na ně. Uchovávat paměť chvílí, ve kterých jsem potkal Ježíše a kdy se Ježíš setkal se mnou. Jsou zdrojem křesťanské pouti, posilujícím pramenem.“

Pamatuji se na takové chvíle?, ptal se Svatý otec. Chvíle, kdy mi setkání s Ježíšem změnilo život, kdy jsem Pánu něco slíbil? Pokud ne, je nutné je hledat, protože je prožil každý. Další setkání s Ježíšem nastává prostřednictvím paměti našich předků. „Pamatujte na své představené, kteří vám hlásali Boží slovo“, vyzývá list Židům. A Pavel (stále v druhém listě) vybízí Timoteje, aby si vzpomenu na svou matku a babičku, které mu předaly víru. „Víru jsme nepřijali v poštovní zásilce“, upozornil papež. List Židům vybízí, abychom pohlédli na zástup svých předků, kteří podstoupili mučednictví, a čerpali z nich sílu.

Vždy, když se voda zakalí, pokračoval římský biskup, je nutné se vydat k prameni a nabrat síly k další cestě. Můžeme se ptát sami sebe, zda nedbáme na paměť svých představených, svých předků, zda jsme mužové či ženy bez kořenů. Žijeme výlučně v přítomnosti? Jsme vykořenění? Pokud je tomu tak, je nutné ihned prosit o milost návratu ke kořenům, k oněm lidem, kteří nám předali víru.

A konečně, přešel papež k třetí situaci, nám Ježíš v dnešním Markově evangeliu (Mk 12, 28b-34) připomíná Zákon, jehož první příkázání zní: „Slyš, Izraeli! Hospodin, náš Bůh, je jediný Pán“.

„Upamatovat se na Zákon. Zákon je gestem lásky, které nám Pán prokázal, protože nám tak vyznačil cestu a řekl: tady se nezmýlíš. Vrátit se k paměti Zákona. Nikoli chladného, právníckého Zákona, nýbrž Zákona lásky, který Pán vložil do našich srdcí“.

Jsem věrný Zákonu, pamatuji se jej, opakuji si ho?, dotazoval se Petrův nástupce. Křesťané, včetně řeholníků, totiž někdy mají problémy, když mají z paměti vyjmenovat příkázání. „Jistě, jistě, pamatuji si je“, ale pak se spletou a nedokážou si vzpomenout, podotkl František. Upamatovat se na Ježíše Krista tedy znamená upřít zrak na ony životní chvíle, kdy jsem ho potkal, včetně zkoušek, a dále pohlédnout na své předky a Zákon. Paměť neznamena pouze hledět do minulosti, nýbrž jít zpět, abychom mohli pokračovat dál. Paměť a naděje jdou ruku v ruce a vzájemně se doplňují, jsou komplementární. „Vzpomeň si na Ježíše Krista, Pána, který přišel, zaplatil za mne a zase přijde. Pána paměti, Pána naděje“, vybízel Svatý otec. A v závěru ranního kázání přítomné povzbudil k procvičení paměti: „Každý z nás by dnes mohl věnovat pár minut otázce, jak to vypadá s jeho vzpomínkou na chvíle, kdy potkal Pána, vzpomínkou na předky a Zákon. A také se zamyslet nad tím, jak to vyhlíží s mou nadějí, v co vlastně doufám. Kéž nám Pán pomáhá v tomto trénování paměti i naděje.“

Kázání z Domu sv. Marty

8.6.2018

Velikost lásky dává Bůh pochopit svým umenšením

Boží láska nemá hranice, avšak její velikost se projevuje v malých věcech a v laskavosti – kázal papež František v dnešní homilii v Domě sv. Marty. Kristus po nás nechce velké projevy o lásce, nýbrž malá a konkrétní gesta, pokračoval Svatý otec.

Liturgický kalendář dnes připomíná slavnost Nejsvětějšího srdce Ježíšova. Papež František proto označil dnešní den za svátek Boží lásky a věnoval svou promluvu tomuto tématu. Bůh nás miloval první, On je tím prvním, kdo miluje, zdůraznil v úvodu. Proroci tuto pravdu vyjadřovali symbolickým odkazem ke květu mandlovníku, který z jara kvete jako první, řekl papež a dodal: „Takový je Bůh, vždy první! Jako první nás čeká, první nás miluje a jako první nám pomáhá“. Porozumět Boží lásce však není snadné. Apoštol Pavel v dnešním čtení odkazuje k „nevystižitelnému Kristovu bohatství“, ke skrytému tajemství.

„Je to nepochopitelná láska. Kristova láska přesahuje každé poznání. Přesahuje všechno. Tak velká je láska Boží. Jeden básník řekl, že je jako „moře, bez břehů a beze dna...“. Moře bez hranic. Taková je Boží láska, láska, kterou dostáváme.“

V dějinách spásy nám Pán zjevoval svoji lásku, jako „velký pedagog“, podotkl papež František. S odkazem na slova proroka Ozeášeho pak poukázal na to, že k tomu neužíval svou moc. „Učil svůj lid chodit, držel ho za ruku. Pečoval o něj. Vodil ho za ruku, byl mu nablízku jako tatínek,“ pokračoval papež.

„Jak Bůh projevuje lásku? Ve velikých věcech? Nikoli. Umenšuje se stále víc až k malým projevům něhy a dobroty. Činí se malým. Přibližuje se. A touto blízkostí, tímto umenšením, nám dává pochopit velikost své lásky. Veliké se dává pochopit skrze malé.“

Nakonec Bůh poslal svého Syna, ale „poslal ho v těle“ a Syn se pokořil až k smrti. V tom spočívá tajemství Boží lásky. Největší velikost se vyjadřuje v nejmenší nepatrnosti. Právě v tom spočívá cesta křesťana:

„Když nás Ježíš chce poučit, jaký má být křesťanský postoj, jmenuje jen málo věcí. Předkládá onen známý protokol, podle něhož budeme souzeni (Mt 25). A co tedy říká? Nikoli: „Myslím, že Bůh je takový či onaký. Pochopil jsem Boží lásku.“ Vůbec ne! Říká: Konal jsem Boží lásku v malém. Dal jsem najíst hladovému, napít žíznivému, navštívil jsem nemocného, vězněného. Právě skutky milosrdenství jsou cestou lásky, skrze něž nás Ježíš nepřestává učit, prostřednictvím této – veliké – Boží lásky!“

Nemáme tedy vést velké řeči o lásce – uzavírá papež, nýbrž být mužové a ženy, „kteří dokáží konat tyto malé věci pro Ježíše, pro Otce“. Skutky milosrdenství jsou tedy pokračováním této

lásky, která se umenšuje, přichází k nám a my ji neseme dále – kázal papež František v Domě sv. Marty.

8.6.2018

Slavnost Nejsvětějšího srdce Ježíšova

„Bůh nás miloval jako první. Neustále na nás čeká, aby nás přijal do svého srdce,“ připomíná papež František ve svém dnešním tweetu k svátku Nejsvětějšího srdce Ježíšova.

Úcta k Ježíšovu srdci se váže ke zjevením, kterých se dostalo francouzské řeholnici Markétě Marii Alacoque v burgundském klášteře Paray-le-Monial. Po sedmnáct let, počínaje 27. prosincem 1673, se jí vracelo vidění Ježíšova srdce na planoucím trůnu, obtočeného trnovou korunou, symbolizující rány způsobené lidskými hříchy. Ježíš požádal sestru Markétu, aby přistupovala ke svatému přijímání každý první pátek v měsíci a aby pátek po slavnosti Corpus Domini byl připomínán jako svátek Nejsvětějšího srdce Ježíšova. Zastáncem pravosti Markétiných zjevení a šířitelem úcty k Ježíšovu srdci se stal jezuita, později rovněž svatořečený, Claudio de la Comlombiere. Zjevení sv. Markéty potvrzovala spiritualitu, kterou již v předchozích desetiletích šířil sv. Jan Eudes. Tento francouzský řeholník je autorem mešních textů ke cti Neposkvrněného srdce Mariina (poprvé sloužena v roce 1648) a Nejsvětějšího srdce Ježíšova (1672).

Přestože Tovaryšstvo Ježíšovo, se svou hustou sítí domů a kolejí po celé Evropě, přispělo k rychlému rozšíření tohoto kultu na konci 17. a počátku 18. století, úcta k Ježíšovu srdci není v křesťanské mystice nová. Najdeme ji u německých středověkých mystiček, u Matildy z Magdeburgu, Matildy z Hackebornu, Gertrudy z Helfty nebo u žáka mistra Eckharta, dominikána Heinricha Susy. 18. století poznamenaly spory s jansenisty, kteří považovali úctu k Ježíšovu tělesnému srdci za modloslužebnictví. Kongregace pro posvátné obřady v roce 1765 nicméně potvrdila, že Ježíšovo tělesné srdce je symbolem lásky, což později potvrdil také papež Pius VI., když v bule *Auctorem Fidei* (z 28. srpna 1794) zdůraznil, že uctíváme srdce nerozlučně spojené s Osobou Slova, tedy s Ježíšovým božstvím. Teprve v roce 1856 papež Pius IX. rozšířil svátek na celou církev a úcta k Nejsvětějšímu srdci Ježíšovu se projevila v záplavě nových laických i řeholních společenství a nových stavbách k jeho cti, z nichž nejslavnější je Sacre Coeur na pařížském Montmartre.